Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra Dynd-Kongens Datter
Citation:	Andersen, H. C.: ”H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal”, i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr03val-shoot-idm140098737574416/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

kring i enge Kredse; aldrig før havde hun seet dette Dyr, saa stor en Fugl, saa plump og tung, Vingerne saae ud som vare de stækkede, Fuglen selv som var der gjort den Overlast, og hun spurgte om hvad der var skeet med den, og for første Gang hørte hun det Sagn, Ægypterne fortælle om Strudsen.

Deilig havde dens Slægt engang været, dens Vinger store og stærke; da sagde en Aften Skovens mægtige Fugle til den: »Broder! skulle vi imorgen, om Gud vil det, flyve til Floden og drikke?« Og Strudsen svarede: »jeg vil det!« Da det dagedes fløi de afsted, først højt op ad mod Solen, Guds Øie, altid høiere
[45] og høiere, Strudsen langt foran alle de Andre; den fløi i Stolthed mod Lyset; den stolede paa sin Kraft og ikke paa Giveren; den sagde ikke: »om Gud vil!« da drog Straffens Engel Sløret bort fra den Flammestraalende, og i dette Nu forbrændte Fuglens Vinger, den sank, elendig, til Jorden. Den og dens Slægt mægter aldrig meer at hæve sig; den flyer i Skræk, stormer om i Kredse i det snevre Rum; en Mindelse er det for os Mennesker, i al vor Tanke, ved hver vor Gjerning at sige: »om Gud vil!«

Og *Helga* bøiede tankefuld sit Hoved, saae paa den jagende Struds, saae dens Angest, saae dens taabelige Glæde ved Skuet af sin egen store Skygge paa den hvide solbelyste Væg. Og i Sind og Tanke slog Alvoren sin dybe Rod. Et Liv saa rigt, fremad i Lykken, var givet, vundet, – hvad vilde skee, hvad vilde endnu komme –? Det Bedste: »om Gud vil!«

I det tidlige Foraar, da Storkene atter droge Nord paa, tog liden *Helga* sit Guld-Armbaand, ridsede deri sit Navn, vinkede ad *Storkefader,* gav ham Guldringen om Halsen, bad ham bringe den til *Vikingefruen,* der vilde heraf forstaae, at Pleiedatteren levede, var lykkelig og huskede paa hende.

»Det er svært at bære!« tænkte *Storken,* da han fik det om Halsen; »men Guld og Ære skal man ikke kaste paa Landeveien! der er Lykke ved Storken vil de sande deroppe!«

[47] »Du lægger Guld, og jeg lægger Æg!« sagde *Storkemoder,* »men Du lægger kun eengang, jeg gjør det alle Aaringer! men Paaskjønnelse faae Ingen af os! det krænker!«

»Man har Bevidstheden, Mo'er!« sagde *Storkefader.*

---

1 engl] snevre A^2. 31 Storken] Storkefader D. 34 Du] *den flg. halve snes linier i* k *er dan i n.t. 83,15 nævnte blå overklæbning.* – Æg!«] *i mgl.* A. 36 [saae] faaer A^2.